Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

3 Temmuz 2015
Sayı: 205

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Seçenekler birbirinden farklı değil Kendi seçeneğimizi oluşturmak için örgütlenmeliyiz

Siyasi partiler arasında koalisyon pazarlığı başlamadan, farklı seçeneklerle ilgili tartışmalar sürüyor. Herkes gönlünden geçenleri, en iyi seçenek veya en gerçekleşebilir olasılık olarak öne sürüyor. Sanki farklı koalisyonlar, farklı toplumsal sonuçlar doğuracakmış gibi!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Her şeyden önce bugünkünden başka bir ekonomik ve siyasi düzeni savunan bir parti yok. Zaten böyle bir partinin kurulmasına, seçime katılmasına da izin yok. O halde kurulacak her koalisyon, düzeni daha sorunsuz bir şekilde sürdürmekten başka bir iş yapmayacak.

Bu seçimin en temel sonucu, tüm demokratik dönüşümlerin kitlelerin çabasıyla gerçekleştiğini göstermesidir. Kürt siyasi hareketini, siyasi sistemin dışında tutmaya yarayan seçim barajı, lafta karşı çıkan siyasiler tarafından değil, kitleler tarafından yıkıldı. Tıpkı otomobil işçilerinin değişmez denilen, toplu sözleşme düzenini yıkmaları gibi.

İktidara aday olan partiler, önce kendi kırmızı çizgilerini, yani değişmez isteklerini sıraladılar. Birkaç gün sonra da, bunların pazarlığa açık olduğunu söylediler. Her şeye rağmen MHP ve HDP hükumet içinde yer almak istemez gibi duruyor. Ancak bu tutum da meşhur kırmızı çizgi gibi olabilir!

Son günlerde en güçlü olasılık gibi görünen AKP-CHP ortaklığı, medya üzerinden benimsetilmek isteniyor. Toplumun çoğunluğu hükumette temsil edilecekmiş, ekonomi yönetimi güçlü olurmuş, bahane bulmak zor değil. Üstelik, iki partinin kırmızı çizgileri hiç ortak olmasa da, karşılıklı mesajlar ortak. Zaten CHP'nin sıraladıkları, daha çok "demokratik", "özgürlükçü" soyut laflardan ibaret. Bu laf kalabalığı nasıl somut olarak gerçekleştirilecek, tek söz yok. Ancak, CHP'nin çok somut olduğu yerler de var. Örneğin, listede patronlara vergi denetimi ve cezalara son verilmesi var. Emekçilere vaat ettikleri, asgari ücret artışı, emekli ikramiyesi, kamuda taşeronun bitirilmesi "gelirin tabana yayılması" olarak ifade ediliyor. Ücret zammı ve kamuda kadro, CHP'ye göre geliri tabana yayacak. Zamlar karşısında, asgari ücret artışı ne kadar işe yarayacak? İşsizlik, güvencesizlik, güvensizlik, gelir adaletsizliği, patronlardan alıp emekçilere verme, patronların kârının, kazancının denetlenmesi nerede?

Aslında üç madde bile, seçmenlerinin çoğunluğunu olumlu etkileyeceği gibi CHP-MHP ve HDP'nin ortak talebi. Buna rağmen, partileri bir araya getirmiyor. Çünkü emekçilerin çıkarları temelinde bir hükumet kurulmuyor. Hükumet, patronların çıkarları temelinde kuruluyor, emekçilere ise vaatlerle oyalanma düşüyor.

Toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçiler, seçim yoluyla siyasi yaşama bir kez katılıp siyasi sistemi değiştirmek zorunda bıraktılar. Demek ki daha fazla siyaset yapmak gerekiyor. Kendi çıkarlarını savunacak bir siyasi örgütlenme inşa etmek ve bu örgütü güçlendirmek gerekli. Emekçiler, ekonomik yaşama müdahale ettiğinde yani fabrikalarda, üretim alanlarında kimin sözünün geçeğine dair tavır aldığında da aynı değişiklik oluyor.

İşte bizleri kurtaracak olan, şu veya bu düzen partisi veya koalisyonu değil, kendi sınıf çıkarlarımız temelinde örgütlenmek ve düzene mücadele ile müdahale etmektir. (01.07.2015)

Emekçinin Gündemi

Son işçi mücadeleleri, grevler…

Mayıs ayı ortasında Bursa'da metal fabrikalarında, özellikle de otomobil iş kolunda başlayan grevler ve bu grevlerin belirli kazanımlarla sonuçlanması sadece Bursa'da değil diğer şehirlerdeki fabrikalarda da işçi sınıfına moral verdi. Son haftalarda farklı şehirlerden grev, mücadele, direniş haberleri geliyor. Maalesef bütün fabrikalarla direk temas olmadığı için ve de büyük medya bu eylemleri yansıtmadığı için her yerden haber almak olanağı yoktur.

Yine de özellikle de büyük fabrikalardan gelen haberler neredeyse her gün bir fabrikada ya ücret zamları elde etmek için, ya baskılara karşı koymak için, ya daha çalışma koşulları elde etmek için, ya da genel olarak işçi hakları için patronlara ve sendika bürokrasisine, özellikle de Türk Metal'e, karşı eylemler yapıldığını görüyoruz.

Eskişehir Eti/Sarp Lojistik

28 haziran pazar günü yüzlerce Eti/Sarp Lojistik işçisi, patronu işçilerin sendikal örgütlenme ve sözleşme hakkına saygı göstermeye, yetki itirazını geri çekmeye zorlamak için DİSK bölge temsilciliğinin önünde eylem yaptı. Mesaiye çağrılmalarına rağmen işe gitmeyerek eşleri ve çocuklarıyla eyleme katıldılar.

Fabrika patronu Türkiye'de ilk yüz şirket içerisinde olmasına rağmen fabrikada çalışan 670 işçinin ücretleri, asgari ücret seviyesinde ya da biraz üzerinde. Çalışma koşulları ise çok ağır. Sürekli ayakta kalmaktan kaynaklı, özellikle de kadın işçilerde, çeşitli fiziksel rahatsızlar oluyor.

Kocaeli Obsan Fabrikası

Obsan fabrikası işçileri de ücret zamları ve sendikal haklarına saygı gösterilmesi için eyleme başladılar. Bunun üzerine patron 15 işçiyi işten attı. İşçiler de buna cevap olarak 24 haziranda üretimi tamamen durdurarak fabrikayı işgal ettiler.

Patron işçilerin eylemlerine karşı 3 gün direnebildi. 27 haziran akşamı işçilerle bir anlaşma imzalamak zorunda kaldı. İşçiler tüm haklarını ve özellikle de atılan 15 işçinin geri alınmasını sağlayamamış olsalar bile şu hakları kazandılar: İşçileri patrona gammazlayan Türk Metal temsilcileri fabrikadan kovulacak; işçiler tarafından seçilen temsilciler tanınacak ve sendika tercihlerine saygı gösterilecek.

İzmir İzenerji işçileri

İzmir Belediyesine bağlı yaklaşık 3 bin İzenerji işçisi Disk Genel İş'e üye ama toplu sözleşme görüşmeleri bir türlü sonuçlandırılmıyor. Sabrı tükenen işçiler 18 haziran günü topluca protesto yürüyüşü yaparak; "iş ekmek yoksa barış da yok" gibi sloganlarla haklarını kullanacaklarını duyurdular.

Bursa Er Metal

Patron Bursa'daki grevler esnasında belirli haklar konusunda söz vermişti. Bir türlü sözünü tutmadı. Fabrikada hiçbir sendika yok ama bu işçiler için bir engel oluşturmadı ve 22 haziran günü haklarını almak için üretimi durdular.

TPAO Diyarbakır

TPAO taşeron şirketi TPIC'de, petrol arama faaliyetlerinde çalışan 300 işçi haziran sonunda iş akitlerinin feshedileceğini öğrenmelerinin ardından iş bırakma eylemi başlattılar. Seçim esnasında işçilere sözleşmelerinin aralık ayına kadar uzatıldı sözü vermişlerdi. Ama seçim geçti, söz unutuldu.

İşçiler tehditlere rağmen eylemlerini sürdüğü için idare jandarmayı devreye soktu. Jandarma kulelerde devam eden eylemin bitmemesi halinde müdahale edeceğini açıkladı. İşçilerin geri adım atmaması üzerine birçok işçi göz altına alındı. Tabi ki böyle bir şey asla kabul edilemez ve bu müdahaleyi protesto edip tüm işçilerin geri işe alınması için dayanışma eylemleri yapmak gerekiyor. (02.07.2015)

Rıza Sarraf istisna değil, semboldür

İki bakanın istifasına neden olan Riza Sarraf'ın, kısa bir aradan sonra iki bakanın elinden ödül alması, tartışmaya neden oldu. Bakanlardan biri "vicdanım rahat" derken, diğeri "vicdanım rahatsız" diyerek, kendini savundu.

Bu kişi, İran'a altın ihracatında rekor kırdığı için ödül aldı. Aslında, devletin İran'dan gizlice aldığı petrolün parasını, altın olarak gönderilmesinde aracılık yapıyor. Çünkü İran'dan petrol almak, nükleer anlaşmazlık nedeniyle yasaklanmış durumda.

Bu alış-verişi AKP örgütlediği için muhalif çevreler, hemen vergiyi gündeme getirdiler.

Rıza Sarraf'ın şirketi, geçen yıl kazandığı her 2 bin lira için 1 lira vergi ödedi. Oysa 940 lira alan asgari ücretliden, daha ücretini almadan 363 lira kesiliyor. Asgari ücretteki vergi oranı %38 iken Sarraf'ın ödediği vergi azaldı. Çünkü şirketi, ödediği vergiden çok yardım ve bağışta bulunmuş görünüyor.

Aslında, bu bir istisna değil, ücretlilerden farklı olarak, bütün patronlar istedikleri kadar vergi ödüyor.

Her şeyden önce, ücretliler, paralarını almadan vergi kesiliyor, patronlar ise bir yıl sonra ve beyan ettikleri kadarını ödüyor.

Patronlar, çıkarlarına göre ayarlama yapıyor, yardım, eğitim harcamaları ki buna iş güvenliği eğitimi gibi iş yerinde işçilere verilen eğitimler de dahil, sağlık harcamalarını vergiye dahil gelirden düşüyor.

Üstelik kendine "islamcı" diyen patronların tamamı, vergi ödemeye karşı. Sözde zekat verdiklerini, yardım yaptıklarını, hatta çalıştırdıkları iş yerinin işçiye yardım olduğunu açık açık savunuyorlar. Buna karşın, ücretlilerden kesilen vergilerden oluşan devletin gelirlerini kullanmakta hiç tereddüt etmiyorlar.

Vergi sistemi, emekçileri yasal yoldan soymanın bir yolu. Bu nedenle adil olmasını beklemek boşuna. (01.07.2015)

Sığınmacılar değil, onları bu duruma düşürenler suçlu

Irak'ta IŞID'in katliamından, kadınların ve çocukların köle olarak elden ele satılmasından kaçarak gelen 20 bin Ezidinin çoğunluğu HDP'li belediyelerin, azınlığı AFAD'ın kamplarında kalıyor.

Diyarbakır'da AFAD'ın kampında kalan 600 Ezidi sığınmacı, kötü koşullar nedeniyle kampı terk etti. Bunların bir kısmı, çoğunluğu kadın ve çocuklar olmak üzere, yayılan söylentiden etkilenip Avrupa'ya geçmek üzere otobüslerle Edirne'ye gitti.

Yayılan söylenti; "Türkiye'de iç savaş çıkacak ve Şengal'de olduğu gibi yine Ezidiler öldürülecek. Beş bin kişi sınırda toplanırsa, ya Bulgaristan sığınmacıları içeriye almak zorunda kalacak ya da Birleşmiş Milletler bulundukları bölgeye bir mülteci kampı kuracak" idi.

Böylesi söylentilere inanılması koşullarının ne kadar kötü olduğunu gösterdiği gibi korkularının da ne kadar büyük olduğunu da gösteriyor.

Suriyeli sığınmacı sayısı 2 milyonu aştı. Sınırdan, çatışmadan kaçıp gelenlere kaçak yoldan geçmek üzere yakalananlar ekleniyor.

Bazı il ve ilçe yönetimleri, Suriyeli göçmen almama kararları açıkladı, ilçe sınırları dışına çıkarıldı. Tepki gösterilmesi üzerine, artık dilenmenin yasaklandığı söyleniyor. Turistik yerleşimlerde, sadece yönetim değil, esnaf bile sığınmacılara tepki gösteriyor.

Suriye'de savaş başlamadan "misafirhane" kampları kurdurup bir haftada Esad'ı yıkmak için sığınmacı bekleyen Erdoğan, bu günlerde Amerikalı bir aktristle kamp geziyor. Bir yandan da Kürtlerin IŞID'den temizlediği bölgelere geri dönenler olduğu için bundan şikayet ediyor.

Bosna, Çeçenistan, Doğu Türkistan'ı dilinden düşürmeyenlerin, en yakınımızdaki Kürtleri, Ezidileri yok sayması iğrenç. (01.07.15)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Ah sendika vah sendika!

Haziran başında sendika, yayınladığı bir açıklama ile 6 olan temsilci sayısını 4'e düşürdü. Tüm temsilciler atama ile belirlendiği için işçi açısından değişen az olsa da, temsilcilik sisteminin yıpratılması işçinin tepkisine yol açtı. İşçinin genel isteği, temsilcilerin seçimle belirlenmesi ve sayılarının artması.

Kalan temsilcilere bu değişikliğin nedenini soran işçilere, yasadan bahsederek geçiştirmeyi seçtiler. Aslında, sözleşme masasında görüşülmüş ve patron böyle istemiş.

Yasada, 500-1.000 işçinin çalıştığı iş yerinde 4, 1.000-2.000 işçinin çalıştığı iş yerinde en çok 6 temsilci olabileceği yazıyor. Bunu sendikaya söylediğimizde, yeni bir bahane buldular ve “en çok” dendiğini söylediler. Biz de en çoğunu istiyoruz ama cevap hep olumsuz.

Görünen o ki sendika, mücadele etmek istemiyor. Hala sözleşme metni elimize geçmediğinden, başka nelerden vazgeçildiğini merak ediyoruz.

Hijyenik bölümünde sürekli kaza oluyor. Kaza fotoğraflarındaki, parçalanmış ve ezilmiş parmak ve ellere bakmak yürek ister. Fakat bütün o kazaların olmaması için mücadele etmeye yürek var. Sendikanın atadığı temsilcilerin, bu can yakan olaylarda gerekeni yapmadıkları açık. Aksi olsaydı, her ay en az iki el parçalanmazdı.

Bu canilik, patronların aşırı kâr hırsından kaynaklanıyor. Kasalarının doluluğu vicdanlarından daha önemli. Bu nedenle mücadeleyi bir an olsun duraklatmadan, yüreklerimizi birleştirmeliyiz. (Bir işçi)

Her şeyin bir sonu var, hep böyle gitmez

Ramazan geldi, iş azalır, rahatlarız diye düşündük. Tam tersi oldu, iş daha da arttı. Çünkü bazı arkadaşlara, iş olmaz diye izin verdiler. Onların işi de bizim sırtımıza bindi.

Öğleye hazırladığımız yemekler, gittikleri yerde akşama kadar bekliyor, akşam iadeler geliyor. İki gün bekletilip bize yediriliyor. Bir iş yerinde şefe, artan yemekleri neden götürdüğünü sormuşlar. Merkezde hayvan beslediklerini söylemiş. Şoför, bu konuşmayı tüm işçilere anlattı; burada hayvan varmış diye de dalga geçti.

Şimdi tüm işçiler, “burası hayvan çiftliği, kokmuş yemekleri bize yediriyorlar” diye konuşuyor. Buna rağmen işçiler, başka bir tepki göstermiyor. Çünkü hepsi işten atılmaktan çekiniyor. (Bir işçi)

Seçim değil, sömürü

Genel seçimler ve ülkenin karışık gündemi işçinin asıl gündemi olması gereken sınıf mücadelesinin önüne geçti. Seçimlerin üzerinden bir ay geçmesine rağmen kurulamayan hükumet nedeni ile iş yerinde konuşulan tek konu hala aynı; hükumet.

İşçilerin çoğunluğu ya AKP ya da MHP seçmeni. Durum böyle olunca hepsi üzgün ve umutsuz. Yıllardır kafalarına işlenen koalisyon hükumetlerinin krize neden olduğu fikri, işçileri korkutuyor. Kimisi durumun AKP’yi olası bir erken seçimde daha güçlü olarak iktidara getireceğini umut ederken, kimisi de kargaşa ve kriz olacağı görüşünde.

Kimse patronların sömürüsünden, ücretlerinin sürekli kesilmesinden veya bankaya borçlarını ödeyememekten bahsetmiyor. Yöneticiler bu durumdan oldukça memnun. Her sabah yapılan değerlendirme toplantılarında bu konuya değiniliyor.

Bu yıl Ramazan ayına denk gelen İstanbul Onur Yürüyüşü de ayrı bir gündem maddesi. Dinlerinin bu tür davranışları tamamen yasakladığını söyleyerek küfür ve hakaret ediyorlar.

Yani kimse kendi derdi ile ilgilenmiyor. Herkes başkalarının davranışları ve eylemlerini yargılıyor. Fakat patronlara kimse dil uzatmıyor. Kırılan, bozulan cihazların kesilen parasını kimse sorgulamıyor. Hedefi birkaç bin lira ile kaçırdıklarında kesilen pirimler konuşulmuyor. Ana firma tarafından ödenen primlerin keyfi dağılımı veya yapılan kesintilerin taşeron firma içinde kalması kimse tarafından dile getirilmiyor. Ben dile getirdiğimde aldığım yanıt ise beni daha çok şaşırttı. Zannediliyormuş ki kesintiler, pirim hakkı olmayan bana veriliyor. Tabii ki böyle bir durum yok. Arkadaşlara da bunu defalarca anlattım.

Biz işçilerin asıl gündemi sömürü olmalı. Kriz söylentileri yayılırken firmanın hedefinin sürekli yükseltilmesi, dünyanın en büyük sömürü firmasının krizi hiç takmaması bizim asıl gündemimizdir. Bütün dünya savaşırken, açlık çekerken, halk kriz korkusuna kapılırken dev şirketler bu durumu hiç takmıyor. Hedefler yükseltiliyor, sömürü devam ediyor. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Suriye, iktidar kavgasının bahanesi

Kobane'de IŞİD militanları, kadın ve çocukları öldürüp başlarını keserken, Tayyip, “Kürt devletine izin vermeyiz” diye bağırıyordu.

Sınıra gelip askerlere sırıtan, hendek kazıp mayın döşeyen IŞİD militanlarından hiç rahatsız olmayan Tayyip, bir kez daha Suriye'ye askeri operasyon yapılmasını gündeme getirdi. Generallerin söylediği gibi böyle bir şey en azından ABD, Rusya ve İran'ın onayı almadan yapılamaz. Bu ülkelerin hiç biri askeri operasyona ve de tampon bölge oluşturulmasına izin vermediklerini, çok açık şekilde ifade ediyor. O halde Tayyip ne hedefliyor? Cumhurbaşkanı, izlediği siyasetlerin de katkısının olduğu ekonomik ve siyasi kriz ortamında, burjuvaziye en iyi hizmet verecek kişi olarak öne çıkmak istiyor. AKP dahil siyasi partiler, izlenen uluslar arası çizginin artık sürdürülemeyeceğinin farkında. Başbakan bile kendi tezi olan “değerli yalnızlık” laflarını ağzına almıyor. En büyük patronlar, emperyalizmin karar alıcıları, değişime zorluyor. Buna karşı duran, siyasi önderliğini cumhurbaşkanını yaptığı ve hala onu desteklemeyi sürdüren sermaye çevresi var.

Türk büyük burjuvazisi, ikiye bölünmüş durumda. MÜSİAD ve TÜSİAD'ın arkasında saf tutuyor.

Koalisyon hükumetinin kurulması demek, diğer patron çevrelerine de devletin kaynaklarının kullandırılması anlamına geliyor. Başbakan, hükumet kurma sürecinde bunun pazarlığını yapacak. Oysa cumhurbaşkanının böyle bir derdi yok. Patronlara, tek başına yönetiminin, onların çıkarına olacağını, üstelik milliyetçi bahanelerle, halkın da onayını alarak bunu yapabileceğini göstermeye çalışıyor.

Eğer, sözde “islamcı” burjuvazi, Tayyip'e destek vermeye devam ederse, aslında bu, çöküşün çok daha derinleşmesinden başka bir işe yaramayacak. Ama onların umurlarında değil, kasaları dolduğu sürece kitlelere ne olduğu ve olacağı hiç umurlarında değil.

Ekonomik gelişme döneminde; patronların arasında kavga yoktu, işçi sınıfını, birlikte sömürüp semirmeye devam ettiler. Kriz gelip kâr olanakları azalınca, diğer ülkelerde olduğu gibi devlet ihaleleri, patronlar için en büyük kazanç kapısı oldu. İşte o zaman birbirlerine düştüler: Ne demokrasi kaldı ne de özgürlük!

Tayyip kavgayı en sert şekilde, hem ekonomik hem de siyasi alanda veriyor. Bir yandan dev ihaleler alarak palazlananlar var, öbür yanda ihale yasağı uygulanan en büyükler. Ve ekonomik savaşın üstünü örten milliyetçilik, Kürt düşmanlığı, kadına, gençlere yönelik aşağılama, dinin öne çıkarılması, eğitimde gericileşme var.

Suriye'deki kitlelerin yaşadığı acılar, ne Tayyip'in ne de diğer iktidar çevrelerinin umurunda. Cumhurbaşkanının sürdürdüğü, Suriye üzerinden Kürt düşmanlığı, seçimlerde belirginleşen ve kişisel iktidarını zayıflatan Kürt-Türk siyasi dayanışmasını da parçalamayı hedefliyor. Aynı zamanda, ayırımları da arttırıyor. Bunun yol açacağı olumsuz toplumsal etkiler, siyasilerin umurunda değil. Yeter ki iş sürsün, iktidar sürsün kâr düzeni sürsün.

Bizler, bölgemizdeki tüm kitlelere kan kusturan, acılar veren bu kâr düzenin, şu veya bu şekilde, ekonomik, siyasi, ya da başka bir açıdan parçası olanların dışındayız. Bizler, sadece ve sadece işçisi sınıfının, düzenin altında inleyen halkların tarafındayız. (01.07.2015)

Uluslararası Gündem

ABD

Irkçılık sömürü düzeninin bir ürünü

17 haziranda “beyaz ırk üstünlüğünü” savunan bir kişi, Güney Carolina’in Charleston kentinde bir kilisedeki 9 siyahiyi katletti. Bu kilise 19’uncu yüzyılın başında, siyahilerin köleliğe karşı yürüttükleri isyanın merkezlerinden biri idi.

Obama bu konuyla ilgili yaptığı ilk açıklamada temel olarak ülkede silahların yeteri kadar denetim altında olmadığına vurgu yaptı ancak ABD toplum ve devlet kurumlarında hakim olan ırkçılığa vurgu yapmadı. Sonra bu konuya değinmeye mecbur kalınca, ırkçılıktan söz etti ama sadece soyut laflarla sınırlı kalıp silahsız siyahilerin, beyaz polisler tarafından öldürülmesinin kötü bir şey olduğunu ve hoşgörü gerekliliğine vurgu yaptı.

Farklı renklerine rağmen ulusal birlik gereklidir, iyi niyetli insanlar arasında barışçı bir şekilde yaşamalıyız gibi söylemler, ırkçılar tarafından öldürülenlerin yakınlarının katilleri affetmesi, ne geçmişte ne de bugün, siyahileri linç eden, öldüren Klu Klux Klun katillerini etkisiz hale getirmedi. ABD’de ırkçılığı ve onun getirdiği baskıları geriletenlerin dönemler, 1960’lı yıllarda olduğu gibi siyahilerin kararlı bir şekilde, bazen şiddet de uygulayarak, mücadeleler yürüttükleri dönemdi. En azından belirli bir süre bile olsa, aktif veya potansiyel tehlike olan beyaz ırkçılara geri adım attıran ve onları susturan, siyahilerin kitlesel olarak, en kararlı olanların silahlanarak, yürüttükleri mücadeleydi.

Bir siyahi siyasetçinin ABD başkanı seçilmesiyle otomatik olarak ırkçılığın gerileceğine inananlar, büyük hayallere kapılmıştı. Aslında Obama, 2008 ve 2012’de, her iki defasında da Beyaz Saraya başkan seçilebilmek için kendi de siyahi olmasından dolayı, otomatik olarak siyahi oyları alacağını ve onların sorunlarını gündeme getirmeye bile gerek kalmayacağını zannetti. İşte bu nedenle de devlet aygıtı

içerisindeki ırkçı davranışlara karşı mücadele etme zahmetine bile katlanmadı. Üstelik Obama, böyle bir şeyin, gericiler saflarından kendisine oy kaybettirebileceğini görüyordu.

Irkçılık, ABD’de asırlarca süren kölecilikten, baskıcı iktidarlardan ve de burjuvazinin sınıf hakimiyetinin etkisi olarak işçi sınıfını sömüren düzenine dayanmanın sonucu olarak ortaya çıkan kötü etkilerden ve işçi sınıfını bölme siyasetlerinden beslendi. Devlet aygıtı, bu ırkçılıktan o kadar derin etkilendi ki bir siyasetçinin, bu kişi başkan bile olsa, güzel sözleri dahi hiçbir etki yapmıyor.

Aslında toplumun bir kesimi, ırkçı fikirlerle o kadar çok şartlandı ki polis ve adalet aygıtları içerisindekiler, bundan güç ve cesaret alıp siyahi gençlerin tümünü suçlu olarak görüyor ve onlara hep baskıcı yöntemler uyguluyor. Bunun sonucu olarak da, siyahi gençlerin üçte birine yakını hayatında en az bir defa ceza evine düşüyor.

Yoksulluk, siyahi ailelerde daha çok yaygın olduğu için gerici çevreler onları hep “sadaka ile geçinenler” olarak görüyor.

Charleston’daki cinayetler, ABD’de bazı kurumların ve çevrelerin eski köleci düzenin hatıraları ile yaşadıklarını ve bunları devam ettirmek istediklerini gösteriyor. Örneğin bugün hala daha Mississippi eyaletinin bayrağında, 1861 ile 1865 yılları arasında güneydeki siyahilerin köleliğine dayalı düzeni sürdürebilmek için yaşanan iç savaş bayrağının amblemi var. 17 haziran cinayetlerinin işlenmiş olduğu Güney Carolina eyaletinde ise hükumet binasında asılı olan bayrağın, eski kölelik döneminin simgelerini taşıdığı ortaya çıktı. Eyaletin valisi ise bunun iyi bir şey olamadığını şimdi fark etti!

ABD’de ırkçılığa gerçekten son vermek için hüküm sürmekte olan Amerikan burjuvazisinin iktidarına son vermek, baskı ve de sömürü düzenini yok etmek gerekir. LO (27.06.2015)

Yunanistan:

Kitlelerin boğazına sarılan mali çevreler ve ülkeyi boğan borç

Avrupa Birliği'nin, AMB'nın (Avrupa Birliği Merkez Bankası) ve IMF'nin Yunanistan ile en sonunda analaşıp anlaşmayacaklarını, tarafların gerçek tavırlarını bilemiyoruz.

Ancak şu kesin; Yunan hükumeti ve de Avrupa Birliği yöneticileri, ne hükumetinin iflasını ne Yunanistan'ın avro bölgesinden çıkmasını istiyor.

Böyle bir şeyin Yunan kitlelerine ödeteceği bedel; fiyatların aniden tırmanması, kıtlığın ve üretim düşüşünün getirecekleri, Avrupa Birliği yöneticilerini hiç endişelendirmiyor. Son 5 yıl boyunca Yunanistan'a karşı dayattıkları siyaset, bunu açıkça gösterdi: Yunanistan'da işsizliğin patlaması ve hayat seviyesinde çöküş umurunda değil.

Esas sorunları; bu durumun avro bölgesinde yaratacağı belirsizliğin, yeni mali istikrarsızlığa yol açmayacağı ve sonuçta da avronun tehlikeye girmeyeceğinin garantisini kimse verememesi.

Avrupa Birliği yöneticileri, Yunanistan'a yaptıkları dayatmalara "müzakere" diyor. Sanki iki eşit taraf arasında yapılan görüşme oluyor! Son yardım dilimini vermeme, Çipras'a karşı bir tehdit değil de nedir! Çipras IMF'ye 1.6 milyar avro borç ödemek zorunda.

O kadar iğrençler ki, en sonunda esas suçlu Çipras oluyor, çünkü "uzlaşmaz" tavır alan o imiş! Esas sorumsuzca davranan kim? Bir halkı açlığa mahkum etmek isteyenler mi, yoksa buna karşı çıkanlar mı?

Yunanistan'da 2008'den beri ücretler, emeklilik aylıkları, sosyal haklar %20, 30, 40 sevide geriledi. İşsizlikte öyle bir patlama yaşandı ki her iki gençten biri işsiz. Ülke ekonomik açıdan neredeyse 50 yıl geriye gitti.

Bütün bunlar niçin yaşandı? Ne emekçilerin, ne köylülerin ne de emeklilerin almadığı borcun faizini ödemek için. Borç öyle bir seviyeye ulaştı ki sadece faizi, devasa miktarda ve kitleler çok büyük bedeller ödüyor.

Yunan hükumetinin 22 haziranda Eurogroup'a verdiği son öneri, alacaklılar tarafından olumlu ama yetersiz bulundu!

Verilen öneriler; Çipras'ın başa geldiğinde ifade ettiği hedeflere göre çok önemli geri adımları içeriyor. Yunan hükumeti, Eurogroup tarafından dayatılan tasarruf kalemlerinden biri olan askeri harcamalarda 200 milyonluk kısıntı hedefliyor ve de televizyon kanallarının lisans haklarını satarak, reklamlara vergi koyarak gelir elde etmeyi hedefliyor. Ek olarak da 500 bin avro ve üzerinde kâr eden şirketlere bir dayanışma vergisi alınmasından söz ediliyor.

Çipras hükumeti, diğer yandan, KDV'de yeni düzenleme öngörüyor. Alacaklılar, 2 farklı oranda KDV ve elektriğe %23 KDV uygulanmasını dayatıyor. Hükumet ise üç farklı oranda, %6 ile 23 arasındakilerin uygulanmasını kabul ediyor ama elektriğe daha yüksek KDV uygulanmasını kabul etmiyor.

Çipras hükumeti, en düşük KDV oranının artık sadece ilaç ve kitapla sınırlandırılmasını kabul ediyor. Su, gaz ve elektrik gibi temel ihtiyaç maddelerine artık %13 KDV uygulanacak. Lokantalarda uygulanan %13 KDV %23'e çıkarılacak. Nakliye girdileri nedeniyle KDV'nin düşük olduğu ama fiyatların daha yüksek olduğu adalarda da yüksek KDV uygulanacak.

Emeklilere gelince; emekli aylıklarında kısıtlama yapılacak ve de emekli olma yaşı uzatılacak. 2016 ile 2025 yılları arasında kademeli olarak uzatılacak. Alacaklılar ise bunların hemen uygulanmasını istiyor.

Avrupa Birliği hükumetleri ve onların emirlerinde hareket eden medya tarafından yaratılan gerginlik ortamında yoğun, tehtitkar ve acil toplantılar var. Onlara göre tüm bunlar, Avrupa'da istikrarı korumak ve de Yunanistan'ın kargaşaya sürüklenmesini engellemek için! Örneğin Fransa'nın eski maliye bakanı Moscovici, Avrupa finans çevresinin çıkarlarını korumak için yoğun çaba harcıyor ama tüm bunların "Yunanistan'a kemer sıkma siyasetinin dayatılmasıyla hiçbir ilgisi olmadığına" vurgu yapıyor.

Bu hem iğrenç hem de gülünç. İğrenç, çünkü son 5 yıl içerisinde bankacıların emrindeki siyasetçiler, ülke üretiminin dörtte bir oranında gerilemesine ve de kitlelerin açlığa sürüklenmesine katkıda bulundular. Çülünç, çünkü önlemleri dayatanlar, çoğunun uygulanamayacağını biliyor. Örneğin işsizliğin %27'ye çıktığı ve sigortasız çalışanların gittikçe arttığı bir ülkede ücretlerden kesintinin artmasının mümkün olmadığı biliniyor.

Avrupa Birliği yöneticilerinin, IMF'nin ve AMB'nın bu kadar ısrarcı olmaları, siyasi nedenlerden: Onlar, gerek Yunanistan'da gerek başka bir ülkede kitlelerin, kapitalistlere karşı boyun eğmemesinin bedelinin çok ağır olduğunun, kapitalist düzenin normal şartlarda, sömürü ve kriz durumlarında kitleleri ezme hakkına sahip olduğunun altını çizmek istiyor. İşte böyle bir düzeni silip süpürmek çok acil bir ihtiyaç. LO (27.06.15)

İspanya

Ümit var, ancak mücadele gerekli

İspanya'da, 24 mayıs seçimlerinin ardından13 haziran cumartesi günü, büyük kentlerin belediye başkanları belli oldu. 13 haziran, hükumetteki sağcı Halk Partisi (PP) için yenilgisinin onaylandığı gün oldu. Madrid, Barselona, Saragosa, Sevilla, Kadiks, gibi büyük kentlerde Halk Partisi belediye başkanlıklarını kaybetti.

Genellikle yeni belediye başkanları Sosyalist Parti (PSOE) etrafında toplanan adaylardan. Önemli belediye başkanlıklarının çoğu, Podemos'un da dahil olduğu, son yıllarda kitle mücadelelerine damga vurmuş olan güçlerin katılımıyla oluşan birliklerin adayları. Örneğin Madrid yeni belediye başkanı M. Carmena, Ahrora Madrid isimli bir mücadele birliğinin adayı idi ve Carmena, Franko diktatörlüğüne karşı Komünist Parti militanı olarak verdiği mücadele ile tanınıyor. Carmena, aynı zamanda yoksulların evlerinden atılmalarına, kamu hizmetlerinde yapılan kısıtlamalara karşı ve kadın hakları için yapılan mücadelelerde ön saflarda yer alan bir kadın militan olarak tanınıyor.

Barselona kenti de ayrı önemli bir örnek: Yeni seçilen Ada Colau, yoksulların evlerinden atılmasına, kamu hizmetlerinin kötüleşmesine, yolsuzluklara karşı mücadelelere ve de daha az bilinen bir sürü eylemlerde (ki bu eylemlerin genel mücadelelere katkısı da önemli) çok faal rol almış genç bir kadın olarak tanınıyor.

Yeni belediye başkanlarının görevlerine geldiği gün büyük bir sevinç yaşandı. Madrid, Barselona, Valansia, Kadiks, Sevilla ve daha bir çok büyük kentte kitleler, sokaklara dökülüp onları selamladı ve giden Halk Partili başkanları yuhaladı. Örneğin Kadiks kentinde Halk partili eski belediye başkanı, kitleler tarafından yuhalandı ve toplantı çıkışında protesto edildi.

Tüm yeni belediye başkanları yolsuzluklara, insanların sokağa atılmalarına, kısıtlamalara, su ve elektrik kesintilerine ve genel olarak yoksulluğa karşı mücadele edeceklerine dair söz verdiler. Yeni belediye başkanlarının konuşmalarının temel ekseni; yoksulluğa, işsizliğe, eşitsizliklere karşı mücadele ve de insanlar arasında dayanışmayı örgütleme, patronların özel çıkarlarına karşı kadın ve erkeklerin yaşam şartlarına öncelik tanımasının gerekliliği idi. Bu vesileyle de büyük mali kuruluşların, çok uluslu şirketlerin ve büyük şirketlerin kârlarını artırmaları için acımasızca sömürdüğü emekçilerin ve yoksulların sorunlarıyla da ilgileneceklerini belirttiler.

Seçimler açıkça şunu ortaya koydu: Kitlelerin çoğunluğu yalanlardan, hırsızlıklardan, Rajoy hükumeti ve partisinden, şimdiye kadar gelen bütün hükumetlerden bıkıp usandı. Çünkü bu hükumetlerin hepsi, krize rağmen, milyarlar kazanmaya devam eden büyük sermaye gruplarına hizmet verdi.

İnsanların çoğu önümüzdeki genel seçimde, Halk Partisine karşı oy kullanıp büyük bir yenilgiye uğratmayı ümit ediyor.

Artık her zamankinde daha net olarak şunu görmek gerekiyor: Milyonlarca ailenin, işçi sınıfının ve emekçi tabakalarının maruz kaldığı işsizliğin ve sefalet ücretlerinin yol açtığı yoksulluğu bitirmek kesinlikle güzel laflar ve iyi niyetlerle olmaz. Sakın bizleri yalancı şifalarla aldatmaya kalkmasınlar! Bütün sorunları kökten halledecek acil çözümlere ihtiyaç var. Bunların başında herkese bir iş geliyor.

Kapitalizm tarihi bir kriz yaşıyor. Bu nedenle artık bitti, felaketten felakete doğru gidiyor ve insanlığa bir çözüm getirebilmekten aciz.

Kapitalist düzen artık herkese normal bir iş verebilmekten aciz. Kapitalizm sefalet ücreti, güvencesiz, yarım gün çalışma gibi uygulamalarla krizin bedelini kitlelere ödetiyor ama patronların kârını koruyor. İşte bu nedenle mevcut işi, bütün emekçiler arasında paylaştırmalı ve ücretleri kesinlikle azaltmamalı. Kamu hizmetlerinde istihdam sahaları açmalı, üretim araçlarını sermayenin elinden alıp toplumsallaştırmalıyız.

Zenginlerin ellerinde bulunan bankalar, büyük çiftlikler, büyük şirketler, hiçbir tazminat ödenmeden toplumsallaştırılmalı. Krize zenginler sebep oldu, bedelini de onlar ödemeli…

Mevcut güç dengesini emekçiler lehine çevirebilmenin başka yolu yok. 13 haziran günü belediye binaları önünde yürüyüş yapan mücadele birlikleri bunu anladılar ve ifade ettiler. Voz Obrera (17.06.2015)

Metal iş kolundaki başarılı mücadele ve Renault grevi

Genellikle seçim kampanyaları döneminde, özellikle de genel seçimlerde, emekçiler, hoşnutsuzluklarını ifade etmek için seçim sonuçlarını bekler. Ama son sefer metal iş kolundaki, özellikle de otomobil işçileri, seçimi beklemeden mücadeleye geçtiler ve önemli ölçüde de başarılı oldular. Haklı olarak seçim sonuçlarından fazla bir şey beklemediler ve esas güçleri olan "üretimden gelen güçlerini" kullandılar.

Hoşnutsuzluğun nedeni ve mücadelenin başlaması

Son bir yıl içerisinde TL dolara göre yaklaşık %25'lik bir değer kaybına uğradı ve bunun sonucu olarak yapılan fiyat zamları, çoğunluğun olduğu gibi emekçilerin de satın alma gücünü en az aynı oranlarında geriletti. Bunun da somut yansımaları olarak eski ücretleriyle zor da olsa geçinebilen emekçiler, artık geçinemez duruma düştü. Son dönemde kredi borcunu ödeyemez durumuna düşen kişi sayısının 5 milyona fırlaması ve de mali sorunlar yüzünden mahkeme aşamasına gelen kişi sayısının 510 bine tırmanması bundan dolayı.

İşte böyle bir ortamda patron yanlısı Türk-İş'e bağlı Türk Metal, MESS ile sendikalı 200 bine yakın metal işçisi adına, işçilere danışmadan, her zamanki gibi 2 yılığına değil, bu defa 3 yıllığına %3'lük bir ücret zammı temelinde anlaşma imzaladı. Bu anlaşmanın sonuçları milyonlarca işçiye yansıyor.

İşte olaylar bundan itibaren yavaş yavaş gelişmeye başladı. İlk aşamada en tepkili ve duyarlı işçiler, hoşnutsuzluklarını sendika temsilcilerine ve idareye ilettiler. Genellikle aldıkları cevap "kriz var", "elimizden başka bir şey gelmez", "zaten artık sözleşme imzalandı", "yapacak bir şey yok", "yasalara saygılı olup sözleşme süresinin bitmesini beklemek gerekir" oldu. Bu laflarla işçileri geçiştirmeye çalıştılar.

Haftalar geçtikçe artık geçinemeyen işçiler, patron kârının krize rağmen devamlı arttığını gördükçe tepkilerini daha da artırdı ve bu süreç nisan ayında, iyice hızlandı. Özellikle Bursa'da Oyak-Renault ve Tofaş-Fiat'ın olduğu iki farklı sanayi bölgesindeki fabrikalarda, tepkiler gittikçe yoğunlaştı. İşçilere verilen cevap yine aynı kaldı: "Sözleşme süresinin bitmesini beklemek lazım."

Bu dönemde iş yerindeki sendikaların yetki davası nedeniyle gurup sözleşmesinin dışında kalan Bosch işçilerinin tepkisi ve mücadelesi oldu. İşçiler, sözleşme yapamadıkları için son üç yıldan beri ücret zammı alamamanın yarattığı öfke ile yasa masa da dinlemeden, 15 nisan günü işi durdurdu ve iyice sıkışmış olan patron, bir günde teslim olup işçilere %60 civarında ücret zammı veren sözleşmeyi imzaladı. Bu önemli olaya büyük medya hiç de rağbet göstermemiş olsa da haber Bursa'daki bütün fabrikalara yayıldı.

15 nisandan itibaren Bursa'daki fabrikalarda, başta Renault olmak üzere, hava iyice değişti. İşçiler, Türk Metal'den istifa etmeyi ve daha da önemlisi üretimden gelen güçlerini kullanarak Bosch işçilerinin elde ettiği hakları elde etmeyi hedeflediler. Artık "üç yıl beklemek zorundayız" gibi lafları dinlemiyorlardı bile. Bir yandan kendi aralarında örgütlenmeye başladılar diğer yandan da en az 20 bin işçiyi kapsayan Renault, Tofaş, Çoşkunöz, Mako, Ototrim, Delfi, Valeo, SKT, Farba gibi fabrikalarda, yemekhanede hep birlikte tabaklara kaşık ve bıçakla vurarak, vardiya giriş ve çıkışlarında hep birlikte sloganlar atarak eylemlerini büyüttüler ve hatta miting yaparak kendilerine olan güvenleri artmaya başladı.

Yavaş yavaş Türk-Metal'den istifalar gelmeye başladı. Patronlar ise gözdağı vermeye çalıştı. Örneğin Renault, bu süreci durdurmak için 5 mayısta 16 işçiyi işten atmaya karar verdi. Gece vardiyasına gelen işçiler, 16 arkadaşlarının işten atıldığını gördü ve hemen eyleme geçti. İçerideki işçiler de fabrika içinde kalmaya karar verdi. Yani fiilen fabrika işgal edildi. Paniğe kapılan müdürler hemen harekete geçti ve geri adım atarak 16 işçiyi geri aldılar. İdare ücret zamları için ise hemen karar veremeyeceğini genel müdürlüğe danışmak için 15 günlük bir süre istedi. İşçilerin bu kitlesel tepkisi ve başarıları, daha önce yaptıkları hazırlıkların ürünüydü.

Renault grevi ve fabrika işgali

14 mayısta idare harekete geçerek sabah vardiyasına MESS'in imzaladığı 17 aralık sözleşmesinin dışına çıkamayacağını, yani zam yapmayacağını duyurdu. İşçilerin buna cevabı; üç vardiya birden eyleme geçip üretimi tamamen durdurmak oldu. İdare, önce ufak tefek tavizler verip eylemi kırmaya çalıştı. Örneğin hafta sonunu tatil yapmayı ve işçilerin fabrikayı

boşatmasını önerdi. Ama işçiler bu tuzağa düşüp fabrikayı boşaltmadı.

Renault grevi ardından diğer fabrikalardaki işçiler, dayanışma eylemlerinde bulundu ve kısa zaman sonra da, onlar da üretimden gelen güçlerini kullanarak Bosch işçilerine verilen hakları istediler. Bu fabrikaların başında otomobil iş kolunda veya ona bağlı olan Tofaş, Ford, Çoşkunöz, Mako, Ototrim, Delfi, Delfi, Türk Traktör gibi fabrikalar başta geliyordu. Bursa'da greve katılan işçi sayısı, birkaç gün içerisinde 16 bini aşmıştı.

Renault grevi adeta bütün Bursa'yı harekete geçirdi. Başta işçi aileleri olmak üzere Bursa halkı, grevleri destekledi ve sahiplendi. MESS ve polis güçlerinin müdahale etmeye cesaret edememelerin temel nedenlerinden birisi de bu oldu.

Grev, sonraki günlerde İzmit, Ankara, İzmir ve diğer bazı sanayi şehirlerine de yayıldı. Greve geçen neredeyse her fabrika Renault'yu örnek almaya çalıştı.

18 mayıs pazartesinden itibaren hem idarenin hem de valiliğin işçiler üzerindeki baskısı ve oyunları artmaya başladı. Ama ne baskılar ne de kumpaslar işçileri yıldırmadı, bölemedi, teslim alamadı! Neden? Çünkü işçiler sadece kararlı değil, aynı zamanda örgütlenmeyi de başardı.

Renault işçileri bundan üç yıl önceki toplu sözleşmelerde haklarını alabilmek için Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal'e geçmeye çalıştılar. Ancak DİSK-Birleşik Metal de onlara gerektiği gibi sahip çıkmamış ve bunun sonucu olarak ön plana çıkan işçiler işten altmıştı. Onlar için bu yenilgiydi. Ama yılmadılar ve bundan ders çıkarmasını bildiler.

Bu defa ilk aşamada kendi içlerinden en güvendikleri, en sağlam buldukları, en mücadeleci gördükleri arkadaşlarını temsilci seçip örgütlendiler. Bölümlerde her 20 işçi bir temsilci seçti, ardından bütün bölümleri temsil eden 24 ve de tüm fabrikayı temsil eden 8 temsilci seçtiler. Kararları taban veriyordu, temsilciler bunları yerine getirmekle yükümlüydü ve tabana hesap vermek zorundaydı.

İşçilerin örgütlülüğünü gösteren başka bir örnek de uyguladıkları denetimdir. Fabrika işçi işgali altındayken, fabrika kimliği olmayan kimse içeri alınmıyordu. İçeride binlerce işçi hep bir aradaydı. Ama gelen bir uyarı üzerine idarenin sivil polislere kimlik dağıtabileceği bu kimlikle içeri girebileceği idi. Bunu tespit etmek için her atölye kendi arasında toplandı. 6 kişinin hiçbir atölyeye ait olmadığı ortaya çıkınca bu kişilerden fabrikayı terk etmeleri istendi.

Başka bir örnek ise işçiler adına görüşen temsilciye vali, baskı yapmaya çalıştı. İşçiler de karar alıp vali ile görüşmeye temsilci göndermeyeceklerini ve eğer vali işçileri görmek isterse, o zaman fabrikaya gelmesi gerektiğini söylediler!

Böyle bir kararlılık ve örgütlülük karşısında ne Bursa'daki ne de Fransa'daki genel müdürler fazla bir şey yamayacaklarını ve her geçen günkü kayıplarının milyonları bulduğunu göz önünde bulundurarak daha da geri adım atmaya karar verdiler. Önce 1.200 lira ikramiye, hiçbir işçinin işten atılmayacağına dair güvence ve de Türk Metal'in bundan böyle işçileri temsil etmediğini (zaten işçiler topluca istifalarını verdiler), işçi temsilcilerinin işçilerin seçtikleri temsilciler olacağını kabul ettiler. Yine tüm bunlara rağmen işçiler grevi sürdürdüler.

26 mayıs akşamı Fransa'dan müdürler geldi, akşam saat 20'den ertesi gün sabahı saat 3.30'a kadar görüşmeleri devam etti, en nihayet 9 maddelik bir sözleşme imzaladılar. İşçiler için en önemli madde bir ay sonra Renault yeniden ücret zammı konusunu işçi temsilcileriyle görüşecek!

Sonunda Renault işçileri bu ciddi mücadelelerinin meyvelerini aldılar ve bir defa daha işçiler üretimden gelen güçlerini hep birlikte kullandıklarında çok şeyler başarabileceklerini gösterdiler. Renault ile işçi temsilcileri arasında yapılan son görüşmede (28 haziran) işçiler aylık net 248 ile 334 TL zam elde ettiler. Ümit ederiz bu zafer de bir kıvılcım olur!

Diğer fabrikalardaki işçi eylemlerine gelince, patronlar panik halinde belirli tavizler verdiler. Ancak işçilerin örgütlülüğünün Renault'daki seviyelerde olmadığını görünce yavaş yavaş en mücadeleci işçileri atarak, eski korku havasını yaratmaya çalışıyorlar. Örneğin Ford'a 70, Tofaşta 80, MAKO'da 80 işçi işten atıldı. Türk Traktör gibi bazı diğer fabrikalarda da tensikatların olduğu belirtiliyor. Ama diğer yandan da bazı tepkiler gelişiyor.

Ne Renault ne de diğer fabrikalarda işçileri temsil eden gerçek sendikalar oluşturuldu. Önümüzdeki dönemde bu konu canlılığını koruyacak.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Renault ve diğer metal fabrikalarında on binlerce işçinin verdiği son ücret ve hak mücadeleleri, özellikle de kaybedilen satın alma gücünün yeniden geri alınması, yani %25 ücret zammı ve emekçilerin kendi sendika ve temsilcilerini seçebilme hakkı en az 15 milyon emekçiyi ilgilendiriyor. Bu mücadele de onları da harekete geçirebilir. Şimdiden onların yanında olacağımızı belirtelim.
(29.06.2015)

Anma... Anma... Anma...

Patronlara hizmetle geçen bir ömür

Süleyman Demirel'in ölümünün ardından, "kör ölür, badem gözlü olur" misali, "demokrasi" kahramanı ilan edildi. Burjuvazi, kendisine uzun yıllar çok iyi hizmet vermiş bu siyasetçiye, vefa borcunu ödedi. Yenilerin de gözünü boyadı.

Demirel, hiç de demokrasiyle ilgili değildi, tam aksine Türkiye'yi özellikle demokrasi açısından onlarca yıl geriye götüren son iki darbenin hazırlanmasında baş roldeydi. Hep mağduru oynasa da, büyük toplumsal çatışmanın, krizin olduğu dönemde hep onun siyasetinin olumsuz etkisi vardı.

Demirel, burjuvazinin çıkarlarını korumak için siyasete hazırlandı, sokuldu ya da girdi.

Daha askerliğini yapmadan, bir kez devlet, bir kez de Eisenhower Vakfı'nın davetlisi olarak iki kez ABD'de eğitim gördü. Ardından, temsilciliğini üstlendiği ABD'li inşaat firması için öyle işler yaptı ki "Morrison Demirel" olarak anılacaktı.

Patronlara hizmette yerini sağlamlaştırınca sıra siyasete geldi. 1964'te kurulan sağcı koalisyon hükumetinde, milletvekili olmadığı halde başbakan yardımcısı ve devlet bakanı yapıldı. Ardından Adalet Partisi'nin %52.8 oyla iktidar olduğu 1965 seçiminde, önce milletvekili, ardından başbakan oldu. Bu seçimde oyların yarısını alan Adalet Partisi, tıpkı ilk kurulduğu dönemdeki AKP gibi, sağ siyasetin her rengini, küçük burjuvasından büyük burjuvasına kadar sermaye sahiplerinin tüm kesimlerinin çıkarlarını temsil eden bir koalisyondu. Ancak İstanbul merkezli büyük sermaye gelişip, yabancı sermayenin uzantısı (montaj sanayi) hâline gelmesiyle, küçük tüccar, esnaf ve köylü rekabet koşullarıyla baş edemez hale geldi. Adalet Partisi ise sadece büyük sermayenin çıkarlarının savunucusu olduğundan, hem kitleleri dizginleyemedi hem de partiden kopuş oldu.

1970'lere gelindiğinde ekonomik kriz, siyasi çalkantıya neden oluyordu. Hükumet, Lira'nın değerini %66 oranında düşürdü. Patronlar, sert önlemler istiyor ancak artan toplumsal mücadeleler, öğrenci gösterileri, grevler, 15-16 Haziran işçi mücadeleleri gibi tepkiler, engel oluyordu. Demirel, ABD'nin haşhaş ekimini yasaklanmasına karşı çıkıyor, 1961 Anayasasının değişmesi gerektiğini savunuyordu. Yani 12 Mart muhtırası ile askeri darbeye giden yolu, bizzat Demirel hükumetinin azimli çalışması hazırladı.

Söylendiği gibi askeri darbe, Demirel'i mağdur etmedi, Anayasada Demirel'in istediği değişiklikler, 12 Mart döneminde yapıldı, o da darbe hükumetini bakanlarıyla destekledi.

Darbeden dört yıl aradan sonra başbakan olan Demirel'in koalisyon ortakları; dinci MSP ve milliyetçi MHP çevresi, devlet örgütüne yerleşti. Ancak darbe, ekonomik sorunları tam olarak çözemedi. Bu nedenle patlayan dış borç ve hızlı enflasyon görünümlü ekonomik bunalıma sürdü.

Sonrası, hep koalisyon pazarlıkları, yolsuzluklar, sıkıyönetim, Çorum, Maraş gibi katliamlar, suikastlar ve ekonomik krizin acı etkileriyle geçti. 12 Eylül askeri darbesinin asıl nedeni olan 24 Ocak kararlarını alan Demirel hükumetidir. Bu kararların mevcut düzende uygulanamayacağını gördüğü için sekiz ay süresince askeri darbe ortamını hazırlayan da odur.

Maden işçilerinin "Çankayanın şişmanı, işçi düşmanı" diyerek, yerin dibine soktuğu, hükumetini düşürdüğü Özal, o yıllarda Demirel'in adamıydı.

Demirel, Özal ve ANAP'ın yıprandığı, kitleleri oyalayacak yeni bir siyasi liderin çıkmadığı 1990'lı yıllarda, burjuvaziye hizmet için yeniden siyasete döndü. 1991'de, geçmişteki sağcı koalisyonlarının tam tersine bu kez SHP ile koalisyon kurdu.

Demirel, Özal'ın ölümünün ardından cumhurbaşkanı oldu. Ancak görev süresinin ikinci kez uzatılması, parti yönetimlerinin destek açıklamasına rağmen reddedildi. Yeniler, onu bir kenara atıp patronlara hizmette kendilerine koltuk açtılar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.